

UNIVERZITA JANA AMOSE KOMENSKÉHO PRAHA

**BAKALÁŘSKÉ KOMBINOVANÉ
STUDIUM**

2010 – 2013

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Jakub Dvořák

Černobílý svět

Praha 2013

Vedoucí bakalářské práce: Doc. PhDr. Jiří Víšek, CSc.

JAN AMOS KOMENSKY UNIVERSITY PRAGUE

**BACHELOR COMBINED (PART TIME)
STUDIES**

2010 - 2013

BACHELOR THESIS

Jakub Dvořák

Black and white world

Prague 2013

The Bachelor Thesis Work Supervisor: Doc. PhDr. Jiří Víšek, CSc.

Prohlášení

Prohlašuji, že předložená bakalářská práce je mým původním autorským dílem, které jsem vypracoval samostatně. Veškerou literaturu a další zdroje, z nichž jsem při zpracování čerpal, v práci řádně cituji a jsou uvedeny v seznamu použitých zdrojů.

Souhlasím s prezenčním zpřístupněním své práce v univerzitní knihovně.

V Praze dne 29.3.2013

Jakub Dvořák

Poděkování

Chtěl bych poděkovat svému vedoucímu bakalářské práce doc. PhDr. Jiří Víšek. CSc. Za odborné vedení, za pomoc a rady při zpracování této práce.

Anotace

Bakalářská práce se zabývá pojmem rasismus, jeho vznikem a vývojem až do současnosti. Kromě toho se také zaměří na hlavní rasistické skupiny v historii lidstva a i na některé nejvážnější trestné činy spáchané z rasových důvodů.

V práci se autor zaměří také na rozbor jedné z nejznámějších rasistických organizací, která je od svého vzniku známá jako Ku-klux-klan a analyzuje jeho vznik, vývoj a fakt, že se udržel až do dnešní doby.

V neposlední řadě také autor zanalyzuje rasismus v České republice. Jeho vývoj, rasistické organizace a skupiny a rasismus jako celkovou globální hrozbu.

Klíčové pojmy

Agrese

Násilí

Nenávist

Rasismus

Zločin

Annotation

This thesis deals with the concept of racism, its origins and development to the present. In addition, a focus on major racial groups in the history of mankind, even on some of the most serious crimes committed on racial grounds.

In this work, the author will also focus on the analysis of one of the most racist organizations, which since its inception, known as the Ku Klux Klan and analyzes its emergence, development and the fact that he kept until today.

Last but not least, the author analyzes the racism in the Czech Republic. Its development, racist organizations and groups, and racism as overall global threat.

Key concepts

Agression

Crime

Hatred

Racism

Violence

OBSAH

ÚVOD	8
1 RASISMUS	9
1.1 Co je rasismus	9
1.2 Pojem „rasa“	9
1.3 Počátky rasismu	11
1.4 Rasismus v dobách 2. světové války	12
1.5 Rasismus v poválečném období	13
2 HISTORIE KU-KLUX-KLANU	15
2.1 Název a symboly	15
2.2 Vznik klanu a utišení činnosti	15
2.3 Znovu povstání klanu	16
3 IAN STUART DONALDSON	18
3.1 Donaldsonovy počátky	18
3.2 Donaldson a Skrewdriver	18
3.3 Návrat Skrewdriveru	19
3.4 Mučedník Donaldson	20
4 RASISTICKÉ A NENÁVISTNÉ KAPELY	23
4.1 Landser	23
4.2 Česká hudební scéna	23
5 SUBKULTURA SKINHEADS	25
5.1 Skinheads	25
5.2 Vznik skinheads	25
5.3 Odnože skinheads	26
6 ČESKÁ SCÉNA	30
6.1 Menšiny	30
6.2 Národní odpor	30
6.3 Dělnická strana	32
6.4 Dělnická strana sociální spravedlnosti	33
6.5 SPR-RSČ	33
6.6 Islám	34
7 RASOVĚ MOTIVOVANÉ ÚTOKY	36
7.1 Natálka	36
7.2 Patrik	38
ZÁVĚR	40
SEZNAM CITACÍ	41
SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	42
SEZNAM POUŽITÝCH OBRÁZKŮ	43

Úvod

Každou chvíli můžeme v televizních zprávách, na internetových serverech nebo v tisku zaznamenat případy trestných činů spáchaných z rasových důvodů. Mnoho útoků je páčáno z rasové nenávisti z jedné či druhé strany a valná většina z nich končí fyzickým zraněním. Některé z případů mají však i daleko vážnější a trvalejší následky, v krajních případech i smrt.

Neonacismus a rasismus jsou dle autora jedny z krajně nebezpečných prvků 21. století. Jsou o to nebezpečnější, že valná většina populace nad nimi mávne rukou v domnění, že se jedná o pouhé občasné pochody městy nebo zakázané koncerty. Nesčetněkrát autor slyšel od lidí ve svém okolí, že nemá smysl řešit tyto skupiny, protože oni přece „jen občas mají pochod nebo si někde na venkově pouští hudbu“. Vždy je sice řečeno, že uznávání Adolfa Hitlera a jeho nacistického Německa stejně jako rasismu je špatné, ale když se to lidí přímo netýká tak nad podobné věci většinou jen přejdou jako další zprávu v novinách.

Přesto rasových bojůvek a útoků stále přibývá. V posledních pár letech se objevil i nový trend občas nazývaný „rasismus naruby“. Jedná se útoky z rasové nenávisti od lidí tmavší pleti, kteří většinou jinak bývají oběťmi rasových útoků, na bílou populaci. Jeden z takových případů, který hodně rozdmýchal stojaté vody české scény rasově motivovaných útoků byl útok dvou romských chlapců na 12ti letého Patrika. Tento útok začal jako pokus o krádež a proměnil se v rasový útok. I na tento případ se autor ve své práci zaměří.

Kromě něj autor zanalyzuje vznik a vývoj jedné z největších a nejznámějších rasistických skupin všech dob, amerického Ku-Klux-Klanu. Dále se podívá na vývoj subkultury „skinheads“, která se dnes rapidně odlišuje od svých počátků. Proto se autor zkusí zrekapitulovat příčiny jejího negativního obměnění. K tomu je zapotřebí probrat i hudební skupinu Skrewdriver, která měla velkou zásluhu na rozšíření rasismu a nacismu mezi členy této subkultury. Po té by autor rád zmínil i českou hudební scénu rasistických a neonacistických kapel, kterých neustále přibývá a jsou to dle autora právě ony, které prohlubují v příznivcích těchto názorů větší a větší agresi a nenávist a v neposlední řadě se také autor zaměří na symboly a znaky, které jsou pro neonacisty a rasisty jedním z klíčových prvků jejich ideologií.

1 Rasismus

1.1 Co je rasismus

Rasismus je pojem, se kterým se v dnešní době setkáváme prakticky na každém rohu. Je to pojem, který zasahuje prakticky do všech společenskovedních oborů a v každém má své podstatné místo. S rasismem je tedy možno setkat se ve filozofii, sociologii, genetice, biologii, pedagogice, psychologii, historii, právu a jiným vědám jim podobným. Každá z těchto společenskovedních disciplín na rasismus jako takový nazírá ze svého úhlu a hodnotí ho dle svých měřítek. Přesto je to samozřejmě pojem, který žádná z věd neohodnotí kladně a všude je na něj nazíráno jako na zlo.

Rasismus jako takový není nic jiného než nadřazenost určitý rasy nad jinými a s tím samozřejmě spjatá i nenávisť k ostatním rasám, které jsou považovány za méněcenné. Celkem mylně se mnohdy uvádí pouze rasismus páchaný ze strany bílé části populace na zbytek, neboť v historii i v současnosti narazíme na mnoho případů, kdy se rasismus páchal právě na bílých. Většinou však byl rasismus páchán právě ze strany bělochů, proto se mezi celkovou populací vžilo, že rasista bývá prakticky vždy běloch. Velmi často je rasismus spojovaný i s různými druhy a formami šikany, fyzického či psychického teroru vůči příslušníkům oněch podřadných ras.

Ať už však uznává rasovou nadřazenost své rasy jakýkoliv člen určitého etnika, vždy se dopouští něčeho velmi závažného a z dnešního hlediska velmi nepřijatelného. Žijeme ve 21. století a díky tomu bychom si měli uvědomit, že rasová snášenlivost díky globalizaci a volným hranicím díky Evropské unii a institucím jí podobným, je v dnešní době velice nutná.

1.2 Pojem „rasa“

Abychom si mohli přesně definovat pojem „rasa“, je nevhodnější sáhnout ze společenskovedních disciplín do antropologické vědy. Pojem „antropologie“ pochází z řeckého slova „anthrópos – člověk“, čili se jedná o vědu zabývající se člověkem jako takovým. Už ve starověkém Řecku první vzdělanci v počátcích této vědy začali nahlížet na člověka detailněji a zkoumat fyzické rozdíly mezi jednotlivými lidmi.

Pokud bereme v potaz větší skupiny lidí, tak jakékoliv fyzické rozdíly mezi nimi se jak ve vědě, tak v praktickém běžném životě označují jako rasové rozdíly. Určitá skupina lidí, která má svou specifickou fyzickou rozdílnost od ostatních skupin, se označuje jako rasa. Fyzickou

rozdílností není myšleno různé fyzické postižení, výška či barva vlasů. Fyzickou rozdílností je v tomto případě myšleno barva pigmentu, čili barva kůže, ale i jiné drobné fyzické spojitosti. Každou z jednotlivých ras tedy můžeme definovat jako skupinu lidí se shodnou genetikou, která má mnoho totožných fyzických znaků. Mnoho antropologů i v dnešní době udává jako fyzickou rozdílnost ras v celkové výšce postavy, tvaru lebky, barvy pigmentace, barvy vlasů a očí, tvaru nosu, rtů a podobných viditelných prvků.

Samotný počátek slova „rasa“ však není zcela jistě znám. Někteří ze vzdělců hovoří o možné spojitosti s arabskými státy, kde slovo „ras“ znamená počátek, avšak jedná se pouze o domněnky.

Veřejnosti známé je rozdělení ras do tří základních. Těmi jsou rasa bílá, černá a žlutá. Toto rozdělení je samozřejmě pouze laické a člověk zabývající se vědou kolem ras by nikdy neoznačil někoho jako bílého, černého či žlutého. Odůvodnění rozdílných lidských ras je z historického hlediska brán jako přizpůsobení člověka k prostředí, ve kterém žil. Historici přikládají velký důraz na fakt, že v počátcích lidstva, kdy neexistovala globalizace, a cestování mezi kontinenty nebylo možné, byla každá z jednotlivých lidských ras ve svém přirozeném prostředí, do kterého patřily i různé fyzické znaky dané rasy, která tak díky tomu mohla lépe žít ve své lokalitě a byla tak chráněna ať už před vlivy počasí, přírody nebo celého okolí. Biologové to přirovnávají k říši zvířat, kdy například lev žijící v Africe díky své barvě srsti dokonale splývá s místní vegetací a díky tomu dokáže být schovaný a úspěšně lovit aby přežil. Se svým zbarvením srsti by nedokázal dlouho přežít v džungli, kde je zase výhodnější „maskování“ ve formě barvy srsti kočkovitých šelem jakými jsou tygr nebo levhart. I genetici chtějí přispět svou vědou a domnívají se tedy, že některé z fyzických odlišností určitých ras se vyvinuly z určité vnitřní potřeby organismu při vzájemném křížení ras.

Ač se vlivem prostředí a vývoje země objevuje mnoho malých ras jako například polynéská nebo melanéská a podobné, stále zůstávají stejné tři základní. Tyto výše zmíněné rasy laicky nazývané bílá, černá a žlutá mají odborné označení ve formě europoidní, negroidní a mongoloidní. Jejich světový poměr se neustále od historie lidstva mění, jediné co zůstává téměř stále stejné pouze s minimálními odchylkami je fakt, že v těchto třech základních rasách se projevuje zhruba 90% obyvatelstva celé naší planety a zbylých 10% jsou lidé patřící do výše zmíněných malých ras.

1.3 Počátky rasismu

Z historického hlediska není rasismus žádným novým pojmem, který by se týkal pouze našeho, potažmo předchozího století. Nenávistné chování vůči skupinám osob rozdílných od ostatních je v lidstvu prakticky od nepaměti. Rozhodně však nejrozsáhlejší historická forma rasismus jakožto nadřazenosti jiné lidské rasy nad druhou nastala v období otrokářském. Negroidní obyvatelé byli převáženi z Afriky, aby fungovali jako otroci sloužící svým bílým pánům po Evropě a postupně se rozrůstající Americe. Tehdy byl však rasismus pojem, který nikdo nebral nijak špatně. Negroidní otroci byli bráni prakticky jako samozřejmost a nikdo se nepozastavoval nad tím, že i oni jakožto lidské bytosti mají svá práva stejně jako jiní lidé. Teprve až po konci občanské války v USA a vzniku Ku-klux-klanu nabyl rasismus své nejhorší násilné podoby, která přetrvává prakticky až dodnes. Od té doby byla podřazenost lidských ras chápána jako něco špatného, ale právě s tím nesouhlasilo mnoho lidí, kteří zastávali názor, že zkrátka všichni lidé si nejsou rovni a určitá nadřazenost některých nad jinými být musí. Proto začal rasismus znamenat velké fyzické útoky na členy „podřadných“ ras končících zpravidla těžkým ublížením, mnohdy i smrtí.

Svémi názory podpořili rasismus bohužel i mnozí vzdělanci a to konkrétně v 18. a v 19. století. Tehdy se mnozí z učenců pokusili dokazovat, že bílá rasa má fyzické i mentální předpoklady k tomu, aby byla vůdčí rasou oproti černé části lidí. Mnoho z těchto tehdejších učenců dokonce přirovnávali černochoy pouze k lidským schránkám bez inteligence a dokonce v některých případech i bez duše. Zkrátka jako naprosto podřadné formy života, které mají bílým sloužit asi jako kůň. Tyto názory, o které se později opíralo mnoho rasisticky založených diktátorů, bohužel velkou měrou přispěly k rozšíření rasismu coby nenávistné formy znamenající brutalitu.

„Ať už měli jakékoliv úmysly, Linné, Blumenbach a další etnologové osmnáctého století otevřeli cestu lidovému i vědeckému rasismu tím, že považovali lidské bytosti za součásti zvířecí říše a nepohlíželi na ně v biblickém pojetí jako na Boží děti obdařené duchovními schopnostmi, které jsou jiným bytostem odepřeny. Původní verze „velkého řetězce bytí“, sahající od Boha k nejnižším z jeho stvoření, vycházely z nepřekonatelného rozdílu mezi lidmi a ostatními bytostmi, který nyní zmizel. Snahy degradovat Afričany z lidí na status opic či poloopic, které se Blumenbach snažil zdiskreditovat, ukázal, jak se čistě přírodovědecký řetězec bytí může zneužít k odepření plné lidskosti nebělochům.“ (George M. Fredrickson, 2003, s 53)

Autor by byl nerad, kdyby jeho výše napsaný text měl nějakým stylem dávat za vinu rasistickou situaci tehdejšími historikům. Celkově společnost, stejně jako špičky své doby nepochybovali v tehdejších dobách o nadřazenosti bílé rasy, jelikož černochoy stejně jako v Americe Indiány brali jako čistě podřadné bytosti, které jim zastávaly hrubou práci. Na jednu stranu je to částečně i logické. Lidé se vždy báli toho co je jiné a vnímali to jinak a když v té době urozený Evropan, který nebyl jiný než bílý, náhle spatřil černocho, měl celkem logicky pocit, že tento člověk, který je jiný, než on musí být podřadný. Nemluvě o tom, že k setkání s prvními černochoy, se kterými Evropané přišli do kontaktu, došlo v Africe, kde jim museli evokovat setkání s opicemi vzhledem k tmavému zbarvení pigmentu u negroidních lidí. Je proto na jednu stranu celkem logické, že si Evropané od těchto objevených lidí udržovali zdravý odstup a vzhledem k jejich životu v kmenech je měli Evropané opravdu patrně jen za tlupu divochů a tak se k nim i chovali.

1.4 Rasismus v dobách 2. světové války

Za vrcholnou etapu v historii rasismu patří bezpochyby období druhé světové války. V celé historii lidstva patrně nenajdeme podobný případ, kdy bylo v takovém krátkém čase a v takovém rozsahu zmasakrováno na základě rasistických a antisemitistických myšlenek tolik lidí jako právě za Hitlerovy Třetí říše. Kromě klasického rasismu se zde dostává na svůj pomyslný vrchol i náboženský rasismus v podobě výše zmiňovaného antisemitismu. Nacisté používali prakticky od počátku své propagace rasismus a antisemitismus k posílení své pozice a k získání nových sympatizantů. Rasismus jako takový patří mezi pilíře celé nacistické ideologie, avšak aby nedocházelo k zaměnění nacismu s fašismem – v italském fašismu hrál rasismus prakticky nulovou roli. I přesto však rasistické myšlenky nesdíleli všichni zastánci nacistické ideologie.

K celkovým rasistickým měřítkům v období kolem druhé světové války opět velmi přispěli tehdejší vzdělanci pochopitelně v Německu. Tito vědci často přicházeli s názory, že nordická rasa, která je ztotožňována s německým národem má genetické i biologické předpoklady k tomu, být hlavní vůdčí rasou na zemi. Částečně k tomu přispěl i německý filozof Fridrich Nietzsche, který ve svých filozofických knihách často píše na téma „nadčlověka“, ve kterém se později shlédl Adolf Hitler a pokusil se tyto „nadlidi“ tvořit. Samozřejmostí u Nietzsche i Hitlerovy představy nadčlověka byla samozřejmě nordická bílá pleť a až poté jiný fyzické a povahové rysy, které by tohoto nadčlověka navyšovaly nad obyčejné jedince.

Ač se s pojmem náboženského rasismu střetáváme již v dobách před naším letopočtem, opět teprve v době druhé světové války dosáhl svého vrcholu. Náboženský rasismus je prakticky totožný s klasickým rasismem, čili má naprosto stejné prvky avšak nadřazuje určitou skupinu lidí nad jinou nikoliv na základě barvy kůže, ale na základě víry. Jak je dobře známo, Hitler byl těžkým odpůrcem Židů a celé židovské kultury a to byla hlavní myšlenka celé nacistické ideologie. Vymýtit Židy nejen z německého státu, ale i z celého světa. Židy Hitler i jeho stoupenci označovali za „ničitele kultury“, kteří vedou neustálý boj s nadřazenou nordickou německou rasou. Židovská rasa představovala zkrátka pro Němce naprostý odpad, díky kterému v případě křížení s Němci může dojít k vymýcení celého německého národa a tomu chtěli němečtí pohlaváři předejít likvidací celého židovského národa.

1.5 Rasismus v poválečném období

Jedinou etapou rasismu po druhé světové válce, která byla podobně nenávislná jako Hitlerova, byl režim v Jižní Africe. Toto období se rozvinulo již tři roky po skončení války v Evropě, tedy roku 1948 po volebním vítězství Národní strany, která ihned po volbách nastolila období apartheidu. Význam slova „apartheid“ je „rozdělování“ a přesně to také v Jižní Africe započalo. Jednalo se o rozdělování obyvatel na základě rasy a jelikož velká část vysoce představených úředníků velice sympatizovala s nacistickými myšlenkami v průběhu války, zavedla své období poměrně drsnou a nelítostnou cestou po vzoru Hitlerových pohlavárů.

Rasistická politika v Jižní Africe dokonce vygradovala až k zákonnému rozdělení obyvatel do tří kategorií, z čehož každá z kategorií lidí měla i svá konkrétní práva. Nejvyšší kategorií s nejvíce privilegii a právy byla bílá část obyvatel, která byla považována za vládnoucí třídu, i přesto, že představovala menšinu v celé oblasti. Střední vrstva zahrnovala obyvatele s asijskými kořeny a na spodní příčce populačního žebříčku byli míšenci bělochů, černochoů a Asiatů. Nejméně práv měla paradoxně nejpočetnější část obyvatel, která byla původními obyvateli země – čili černoši. Nesměli vcházet do veřejných prostranství, v autobusech a jiných veřejně dopravních prostředcích byla rozdělena místa, kam si smějí sedat černoši, aby „nešpinili“ místa pro bílé a dokonce i v parcích měli černoši zakázáno sedat si na lavičky. Dopravní prostředky, stejně jako lavičky a podobné objekty byly vždy označeny cedulkami typu „For whites only“ (Pouze pro bílé).

„Skutečnost, že mezinárodní války měly na rozvoj radikálního antisemitismu v Německu a bělošské nadřazenosti v Jižní Africe zásadní vliv, ukazuje, jak běh světových dějin ve

dvacátém století vynesl do centra pozornosti rasu a napomohl vytvoření režimů, které byly oficiálně a jednoznačně rasistické. Nástup těchto režimů nelze plně vysvětlit izolováním „nezávislých proměnných“, které je odlišují od „racialistických společností“. Abychom udrželi skutečně historický pohled, musíme vzít rovněž v úvahu konkrétní a někdy nahodilé způsoby, jimiž geopolitická historie dvacátého století ovlivnila rasové vztahy ve Spojených státech, v Německu a Jižní Africe.“ (George M. Fredrickson, 2003, s 86)

V Jižní Africe toto státní zřízení dospělo dokonce do takových zruďných výšin, že rasová nesnášenlivost byla plně uzákoněna ve formě zákonů o zákazech míšení mezi rasami, omezení pohybu pro černochy, vystěhovávání černochů z městských částí a dokonce i zákonnou předurčenost bílé rasy k vládnutí nad ostatními rasami.

Tato těžká rasová segregace vydržela v Jižní Africe neuvěřitelných 42 let až do roku 1990.

„Jaké jsou tedy charakteristické znaky otevřeně rasistického režimu, čím se liší od běžné, etnicky smíšené společnosti, v níž rasové předsudky významně ovlivňují společenské uspořádání? Za prvé, existuje zde otevřeně rasistická oficiální ideologie. Vládní moc trvá na tom, že rozdíly mezi dominantní a podřízenou, či eliminovanou skupinou, jsou trvalé a nepřekonatelné. Nesouhlasit s touto ideologií je nebezpečné a většinou ústí v právní či mimoprávní represe, jelikož rasové rovnostářství je v otevřeně rasistickém režimu považováno za herezi. Za druhé, pojetí radikální odlišnosti a odcizení se nejjasněji a nejdramatičtěji projevuje v zákonech zakazujících smíšená manželství. Ideálem je „čistota rasy“ a zákaz míšení čas odráží snahu uchovat či vytvořit kastovní systém založený na předpokládaných rasových rozdílech. Za třetí, společenskou segregaci vynucuje zákon a nejde tudíž výlučně o následek zvyku či ojedinělé diskriminační činy, které stát pouze toleruje. Cílem je zabránit všem možnostem kontaktu, které by mohly naznačovat rovnost mezi segregujícími a segregovanými. Za čtvrté, pokud je politické zřízení formálně demokratické, příslušníci podřadné skupiny nesmějí zastávat veřejné funkce a dokonce nemají ani volební právo. Za páté, mají natolik omezený přístup ke zdrojům a ekonomickým příležitostem, že většina příslušníků pronásledované skupiny buď žije v bídě, nebo je cíleně ožebračována. Tento obecný popis „otevřeně rasistického režimu“ se velmi dobře hodí na americký Jih v době rasové segregace, na Jižní Afriku v době apartheidu a na nacistické Německo. Nikde jinde se politické a právní možnosti rasismu takto plně nerozvinuly.“ (George M. Fredrickson, 2003, s 82-83)

2 HISTORIE KU-KLUX-KLANU

2.1 Název a symboly

Název „Ku-klux-klan“ se zkratkou „KKK“, je název skládající se ze tří slov, přičemž první dvě pocházejí z řeckého slova „kyklos“ neboli kruh. Třetí slovo je původem ze Skotska, kde klan fungoval jako silně spjatá organizace svázaná pokrevními svazky.

Právě ze Skotska přijal klan způsob svolávání svých členů pomocí zapáleného dřevěného kříže na vyvýšeném místě.

Klan měl a i doposud v průběhu své činnosti má svá označení pro vrchní členy řádu. Nejvyšší možný titul klanu je „Velký čaroděj.“ Klan se poté dělí do různých států, přičemž hlava konkrétního státu nese označení „Velký drak“, vůdci okresů jsou označováni jako „Velcí obři“ a lokální organizace ve městech mají ve svých čelech „Velké Kyklopy“ .

Mezi hlavní znaky klanu patřila bílá roucha s kápěmi, které měly otvory pouze na oči. Důvod tohoto maskování měl kromě většího úspěchu při zastrašování i význam ochrany nositele kápě, aby nedošlo k odhalení jeho totožnosti.

Jako svůj symbol Ku-klux-klan bílý kříž v červeném kruhovém poli.

2.2 Vznik klanu a utišení činnosti

Vznik této organizace se datuje ke konci občanské války v USA roku 1866. Vznik se odehrál ve státě Tennessee ve městě Pulaski. Jak název státu napovídá, jednalo se jeden z Jižanských států, které v období občanské války mezi roky 1861 – 1865 prosazovaly zachování černých obyvatel v pozici otroků a sluhů bílých pánů. Toho roku se ve městě Pulaski sešlo několik důstojnických veteránů jižní armády spolu s několika mladými bělochy pocházejících z jižanské buržoazie, které se zrušení otroků po vítězství severu na konci občanské války dotklo nejvíce.

Vzhledem k nesouhlasu s výsledky boje občanské války, který spojoval všechny zúčastněné, se rozhodli založit organizaci, která by bojovala proti novému systému a hlavně prováděla trestné výpravy do obydlí černošských rodin, které po vítězství severu dostali svobodu od otroctví, a chystalo se jejich zrovnoprávnění s býlími obyvateli USA. Organizace, která by vznikla, nemohla nijak zabránit zrušení otroctví, ale chtěla celou svou silou bojovat proti zrovnoprávnění černošů s bílými. Právě v tom jim měly pomoci jejich trestné výpravy, které měli kolem sebe mezi černými šířit násilí a zastrašování.

Organizace téměř ihned od počátku rozdmýchala mezi černými rodinami veliký strach. Její členové byli ozbrojeni puškami, které měli jakožto z převážné většiny bývalí vojáci jižní armády a vyráželi na své výpravy zahalení do dlouhých bílých rouch s kápí, která byla nahoře zašpičatěna. Do obdobných rouch zakrývali i své koně, na kterých jezdívali. Tyto trestné výpravy páchali především v noci a výsledkem těchto tažení bylo chytání černochoů a jejich následné věšení na stromy v odlehlých částech.

Mnoho černochoů bylo zavražděno střelnou zbraní nebo nožem i za bílého dne před volebními místnostmi, kde se pokusili využít své volební právo. O to děsivější to pro černé obyvatele bylo, že policie obdobné vraždy odmítala řešit a v maximálně chycené vrahy zadržela na noc, aby je pak druhý den ráno propustila na kauci, která většinou ani nebyla nikterak velká. Černoši tak věděli, že v ochranných sborech, jakými by policie měla být, žádné zastání nenajdou.

Cíle Ku-Klux-Klanu však nesměřovali pouze rasově proti černochoům. Mnohdy se dnes milně mluví pouze o rasistických útocích na černochoy, ale klan měl po svém vzniku i jiné plány než lov černochoů. Svůj hněv obracel i na bílé demokraty. U těch neaplikoval násilí a vraždy jako u černých, ale používal veliký psychický nátlak a různé formy vyhrožování. Násilí v těchto případech přicházelo na řadu opravdu jen vzácně a velmi sporadicky.

Ke konci 19. století síla i vliv Ku-klux-klanu slábly. Důvodem k tomu nebylo oslabení organizace, ale právním zakotvením nadvlády bělochů nad černochoy. Byla založena takzvaná „volební daň“ a „zkoušky vyspělosti“. Zkoušky vyspělosti byly založené na přezkoušení znalostí každého občana, přičemž otázky byly vybírány z učebnic. Každý potenciální volič musel tedy prokázat kromě zaplacení daně i určitou míru vzdělanosti o svém státu. Toto opatření bylo založeno právě kvůli černochoům, u kterých se počítalo s nízkým nebo žádným vzděláním a tak opravdu jen nepatrné procento černochoů mohlo jít volit po splnění obou těchto kritérií.

2.3 Znovu povstání klanu

Ku-klux-klan svou činnost opět obnovil v průběhu první světové války roku 1916 a rozvinul se téměř ihned po jejím konci roku 1918. Válka byla velkým milníkem mezi černochoy, kteří skrz ní přijali mnoho změn ve svém myšlení a celkově psychologii. Už nezůstávali ve svých rodných obydlích, ale odcházeli za prací do velkých měst a mohli se z nich stát i vojáci.

Černoši už nechtěli zpět zavedení předchozích pořádků a chtěli nastolení rovnocenných občanských práv s bělochy. Pomohli jim v tom i vědomí, že Říjnová revoluce v Rusku nastolila nový pořádek a řád a tak se po jejím vzoru i černoši začali organizovat a chtít svá práva.

Proti této černošské vlně nevole se systémem se právě opět dostal k moci Ku-klux-klan, do jehož řad se v jižanských státech dostávali mnohdy i policisté nebo dokonce i politici.

Nová éra Ku-klux-klanu tak započala svou existenci a tu má až do dnes. Naštěstí původní sílu a strach jako po konci občanské války však již nikdy nezískal klan nazpět.

Obrázek 1: Ku-klux-klan

Zdroj: <http://tommydavis.wordpress.com/2010/07/16/the-ku-klux-klan-terrorist-wing-of-the-democratic-party/>

6 Ian Stuart Donaldson a Skrewdriver

3.1 Ian Stuart Donaldson

Pokud se autor rozhodl zaměřit na téma rasismus, tak je rozhodně nezbytné zmínit tak významnou osobu v této oblasti jako je právě osoba Iana Stuarta Donaldsona. Ian Stuart Donaldson se narodil roku 1957 ve městě Poulton-le-Fylde v Lancashire v Anglii. Jeho jméno je v oblasti rasismu a neonacismu tak často skloňováno z důvodu, že to byl právě on kdo v čele nechvalně proslulé rasistické kapely s názvem Skrewdriver rozdělil už navždy subkulturu skinheads na protilehlé strany a díky němuž vznikla nenávistná rasistická odvětví jako White Power (WP) skins nebo nazi skins.

Dětství prožil Donaldson v sousedním městečku Blackpoolu, kde se u něj poprvé objevovali chutě vytrhnout se z každodenní rutiny normálního života. Před dosažením plnoletosti ve svých 17ti letech se připojil k tehdy ještě semknuté subkultuře skinheads a po návštěvě jednoho koncertu, kde v jedné z vystupujících kapel viděl hrát svého dobrého kamaráda se rozhodl vydat se hudební cestou také.

Ve svých hudebních počátcích nebyl Donaldson vůbec tak nenávistně zaměřený jako později. Se svými přáteli si založil kapelu, kterou pojmenovali „Tumbling Dice“ (Padající kostky) a hráli převážně slavní hity známých rockových kapel The Who a Rolling Stones. Paradoxně jejich poměrně úspěšné působení skončilo nabídkou z nahrávacího studia v Londýně, ale kvůli neochotě většiny kapely k přestěhování z rodného městečka se kapela rozpadla.

3.2 Donaldson a Skrewdriver

Donaldson se však v hudební sféře chtěl pohybovat nadále a tak založil novou kapelu, ale tentokrát se na jejím hudebním scénáři více podílel vliv punku vzhledem k Donaldsonově stálé aktivitě mezi skinheads. Jeho přátelé Grinny, Kev McKay a Phil Walmsley byli také aktivisté v tehdy ještě umírněném společenství „holých lebek“ a tak netrvalo dlouho a společnými silami vybudovali skupinu pojmenovanou Skrewdriver (Šroubovák). Přesto však jejich texty nic nenávistného neobsahovaly. Přestěhovali se do Londýna a pravidelně hráli v místních klubech, aby rozšířili své řady fanoušků. Při jednom z koncertů vznikla v publiku hromadná rvačka, která se přesunula až na podiu ke kapele, jejíž složení vzhledem ke skinheadským tradicím nemělo k ráně daleko. Po tomto incidentu získal Skrewdriver pověst

násilníků, která už jim zůstala až do jejich konce. Násilné incidenty se odehrávaly téměř každý koncert Skrewdriveru a tak po nějaké době dostala kapela zákaz hraní po Londýně. Pro kapelu nastaly kruté časy. I přesto, že jejich prvotní LP dostalo výborné recenze, jejich těžce skinheadský vzhled jim zavíral dveře na většině potenciálních koncertů. Holé hlavy v kombinaci s pověstí násilnických atmosfér na koncertech zkrátka nebyla dobrá kombinace, nad kterou by organizátoři akcí pochvalně přikyvovali.

Skrewdriver se tedy rozhodl změnit místo svého působení a pokusil se začít od začátku. Přestěhoval se do Manchesteru, kde ihned získal mnoho místních fanoušků. Pokusili se i změnit hudební styl, aby zamezili dalšímu násilí na koncertech, ale právě ona změna spolu s kombinací nechvalné pověsti, která je z Londýna brzy dohnala, od nich dalo nahrávací studio Chiswick Records, se kterou spolupracovali od počátků ruce pryč. Kapela ještě nějakou chvíli zkoušela koncertovat, ale jen do roku 1979 kdy se rozpadá.

Donaldson se vrátil do Blackpoolu, kde se díky své pověsti z kapely stal jednou z hlavních postav skinheadské scény od se dostal nejprve do Národní fronty a později do Britského hnutí, kde se opravdu začal realizovat.

3.3 Návrat Skrewdriveru

Donaldson se rozhodl pro opětovné založení své kapely, ale tentokrát již plánoval její působení orientované k Národní frontě a skinheadům. Roku 1982 sehnal dva skinheady pro hru na bubny a basovou kytaru a podal inzerát, že hledají kytaristu. Brzy poté začala kapela opět hrát a opět se vrátili ke své původní tvrdší tvorbě. Získala si mnoho fanoušků svou písní, se kterou chtěli dobít pódia, která nesla název „Back with a Bang“ (Zpátky s třeskem). Hudbu ještě o něco přitvrdili a přiostrili i v textech. I přesto, že kapela měla své poměrně silné jádro fanoušků, začalo se spekulovat o tom, že Skrewdriver je rasisticky orientovaná kapela. Stačilo pouhých pár měsíců a tisk o orientaci kapely polemizovat nemusel. Při pravidelném koncertu v klubu 100Club před jednou z populárnějších písní Donaldson zvedl pravou paži a ohlásil tak její název. Fanoušci jásali a od tohoto večera se začal psát skutečný odkaz Skrewdriveru.

Donaldson velice úzce spolupracoval s Národní Frontou, která velice ráda využívala popularitu kapely k získávání nových členů. Tak moc byla ráda za snadné získávání nových členů přes Skrewdriver, že jim i zařídila nahrávací společnost, která jim publikovala skladby. Vše se však zlomilo po písni „White Power“, kde jak už název napovídá Donaldson i jeho kolegové v kapele naplno ukázali svou rasistickou orientaci. Noviny se do Skrewdriveru opřely plnou vahou a zatracování rasistické kapely se začalo zvětšovat. V jednom tisku

dokonce byla kapela označena za největší zlo hudební scény všech dob. Všechny koncerty Skrewdriveru byly zrušeny a kapela jako taková dostala zákaz vystupování kvůli propagaci nacismu, rasismu a vyvolávání nenávistných činů.

Naproti tomu pro Národní Frontu byla píseň „White Power“ obrovský úspěch, který jim přivedl do jejich řad mnoho nových tváří. Proto se rozhodli se hudebně rozrůst a přidat ve své propagaci více kapel hrající podobný styl jako Skrewdriver. Kapely byly označovány, že hrají žánr „Rock Against Communism“ (rock proti komunismu). Byl to obrovský průlom na poli nenávistné hudby, která se rozrůstala stále více a více. Skrewdriver se rozhodl ještě přitvrdit a tak se dal dohromady s německou nahrávací společností.

S tou v roce 1984 vydali své druhé LP, kde už jen podle názvu otevřeně ukázali svou orientaci. LP neslo název „Hail The New Dawn“ (Zdravím nový úsvit). Ač sestava Skrewdriveru prošla mnoha změnami od svého vzniku, tak popularita kapely jako takové rapidně vzrůstala a to nejen na území Anglie, ale i mezinárodně.

3.4 Mučedník Donaldson

Ač měla kapela mnoho fanoušků, byla tu samozřejmě valná většina obyvatel, která rasistickou kapelu s tvrdou hudbou rapidně odmítala. Vše se vystupňovalo, když byl Donaldson dne 11.12.1985 odsouzen na 12 měsíců do vězení. Důvodem toho byl konflikt mezi ním a skupinou afroamerických mužů, kteří ho podle některých svědků napadli. Soud však potrestal pouze Donaldsona právě proto, že byl případ poměrně sledovaný. Frontman rasistické kapely stíhaný za potyčku s černochoy bylo pro tisk poměrně velmi žhavé a sledované téma. Donaldson byl odsouzen a svůj trest si odseděl. V průběhu jeho trestu však vzrůstala nejen v Anglii vlna nevole s rozsudkem. Lokální rasistické organizace White Power a Blood and Honour plánovaly protestní pochody v Belgii, Švédsku, USA, Francii a Holansku.

Mnoho lidí si myslelo, že Donaldsonovo uvěznění mělo úmysl ho zlomit a zničit vzrůstající kult jeho osobnosti mezi rasisticky naladěnou skupinou obyvatel. Nic z toho se však nestalo a zatímco Donaldson si odpykával svůj trest a plánoval velký návrat, v davu svých příznivců byl označen prakticky za mučedníka a byl uctíván ještě více. Dalo by se říct, že Donaldson ve vězení vyvolal přesně pravý opak toho, co veřejnost chtěla. Donaldson ve vězení nelenil a za rok stihl napsat několik článků do novin Národní Fronty a sepsat pár nových písní, které později po propuštění vydal s kapelou v LP s názvem „White Rider“ (Bílý jezdec).

Toto LP bylo vydáno roku 1987 a dalo by se říct, že to byla Donaldsonova nejlepší práce. V době, kdy kapela opět slavila velký úspěch, tížily Donaldsona jiné starosti, které mu nedovolovaly se radovat z hudebních úspěchů. Nelíbily se mu praktiky Národní Fronty, jakými dělala své věci a svůj nesouhlas s jejich jednáním ukázal ve své nové písni „The New Boss“. Fronta se pokusila nejprve celou píseň zakázat a později alespoň cenzurovat některá její slova, která by mohla podkopat autoritu Národní Fronty jako takové. Odmítali v písni Skrewdriveru jakékoliv narážky na „negry“, heilování a jiné projevy rasismu či nacismu.

Kapela hrávala na koncertech organizovaných Národní Frontou a Donaldson začal podezírat vedení strany, že peníze vydělané za koncerty nejdou na propagaci. Rozhodl se tedy pro konečný krok a ještě ten samý rok podal svou podepsanou rezignaci do obou novin Národní Fronty a odešel.

Donaldsonova organizace „Blood and Honour“ (Krev a čest – název přejatý z německého „Blut und Ehre“, čili motto Hitlerjugend) sílila. O její chod se již nestaraly politické strany, ale pouze lidi spjatí s hudební scénou. To bylo něco, o čem Donaldson po zkušenostech s Národní Frontou stál nejvíce. Již nechtěl působit na poli politické scény, ale pouze se orientovat na hudební sféře.

Roku 1992 plánovala Blood and Honour velký koncert pojmenovaný „Waterloo“ a rozhodla se pro masivní reklamní kampaň. Plakáty na plánovanou akci se nacházely v každém větším podniku a hospodě v každém větším anglickém městě. Reklamní kampaň byla dokonce tak velká, že byl Donaldson pozván do rádia udělat interview o sobě, své kapele a organizaci a plánovaném Waterloo.

Večer před vystoupením se před podnikem, kde mělo ke koncertu dojít, sešlo zhruba tisíc příznivců krajní levice, kteří chtěli bojkotovat plánovanou akci. Na události před klubem dohlíželi policejní těžkooděnci, ale nikoho nenapadlo, kam až mohou nechat situace zajít. Nechali členy krajní levice dělat prakticky cokoli a ty toho využívali. Každého opozdilého skinheada, který šel na koncert (většinou se jednalo o cizince) napadli v obrovské početní převaze a donutili ho opustit místo koncertu. Vše za tichého přihlížení policie. Těchto konfliktů bylo za večer několik a vyvrcholilo to větší potyčkou mezi levicí a skinheady, kteří přišli ve větším počtu. Noviny následující den nazvaly události onoho večera jako „bitva u Waterloo“.

O rok později vydal Skrewdriver své další a poslední LP, které pojmenovala „Hail Victory“ (Sláva vítězství). Toto LP bylo označeno za jejich patrně nejlepší tvorbu a také se jednalo o LP, kde Skrewdriver naprosto otevřeně už propaguje své nacistické a rasistické názory.

Rozjetou cestu kapely směrem vzhůru zarazila autonehoda, ke které došlo 23.9.1993. Při této autonehodě zemřel Ian Stuart Donaldson spolu se svým kolegou z kapely. Přeživší třetí člen posádky vozu, který řídil, popisoval, že vůz se najednou z ničeho nic stal neovladatelným. Objevily se i spekulace, jestli nebylo s vozidlem manipulováno a čili jestli nešlo o plánovaný útok směrem k Donaldsonovi, kterému vůz patřil. Jeho úmrtí byla pro hnutí Blood and Honour obrovská rána, která na nějaký čas úplně zastavila vývoj této organizace.

Donaldson se stal znovu mučedníkem rasistického světa. Byl a stále je příznivci krajní pravice označován za bílého válečníka, nezlomeného vězením, neúplatného, který si pevně stál za svými zásadami a za vidinu „bílého světa“ by dokázal položit i život. I dnes po téměř dvaceti letech od jeho úmrtí je na jeho jméno v rasistických a nacistických organizacích hlášána chvála a jeho jméno se nesčetněkrát objevilo v písních jiných kapel stejně orientovaných jako Skrewdriver.

4 Rasistické a nenávistné kapely

4.1 Landser

Pokud chce autor zmapovat pole rasistických a nenávistných kapel, nesmí opomenout zmínit kapelu „Landser“. Byla to německá, rasistická a neonacistická rocková kapela. Název „landser“ je odvozen z dob Hitlerovy Třetí říše, kdy landser bylo hovorové označení pro vojáky nižších hodností. Jednalo se o první kapelu, která byla v Německu zakázaná, kvůli své nenávistné tvorbě. Landser ve svých písních pěje chválu na Hitlerovo Německo v dobách druhé světové války, stejně jako na vyšší funkcionáře v řadách Hitlerových přívrženců. Stejnou mírou je pak v jeho písních hlásána rasistická nesnášenlivost převážně vůči přistěhovalcům. Před názvem „Landser“ měla kapela jméno „Final Solution“ (Konečně řešení), název odvozený opět z Hitlerova Německa a jeho konečného řešení židovské otázky. Její členové byli ze skupiny „Vandalové – Arijskoněmecký bojový svaz“, což už sama o sobě napovídá, že skupina měla od počátku jasně daný směr, jakým se vydá. Oproti valné většině neonacistických a rasistických kapel, jsou hudební schopnosti Landseru na velmi vysoké úrovni. Za dobu svého působení měla kapela pouze jeden veřejný koncert a vystupovala na něm v maskách, aby nemohli být členové identifikováni.

Jak autor výše zmínil, Landser je první kapelou v historii Německa zakázanou kvůli hudební tvorbě. Frontman kapely Michael Regener přezdíváný „Lunikoff“ byl odsouzen na tři roky do vězení za podněcování k rasové nesnášenlivosti a propagaci nacismu. Další tři členové byli odsouzeni za formování zločinecké organizace, za kterou byl Landser oficiálně označen potom, co byl zakázán.

Kapela se rozpustila roku 2004, ale Lunikoff ve své tvorbě pokračoval v nové kapele, kterou pojmenoval „Lunikoffovo spiknutí“.

4.2 Česká hudební scéna

Autor také nesmí opomenout zmínit českou hudební scénu, která má také svých pár kapel s rasisticky nenávistnou tvorbou. Mezi patrně ty nejznámější patří z dřívějších dob legendární kapela „Orlík“ a „Buldok“. Z těch dnešních se musí zmínit „Conflict 88“, „Agrese 95“ nebo „Vlajka“.

Buldok byla kapela hrající v 90. letech a její tvorba by se neměla označovat přímo za nenávistnou, jak tomu bohužel občas bývá. Tato kapela ve svých písních vyzdvihovala

primárně národní hrdost a český stát pro české občany, což obnášelo občas zmínění rasistických narážek, avšak nikdy otevřeně nezpívali něco čistě nenávistného.

Tvorba patrně nejznámější české skinheadské kapely „Orlík“ už byla poněkud kontroverznější. Ač tvrdili, že nejsou rasisté ani nacisté, tak jejich písně typu „Bílý jezdec“ nebo „Bílá liga“ mluvily o něčem jiném. V těchto písních kapela otevřeně hlásala hrdost k rasisticky bílé České republice. Dodnes je kapela brána za rasistickou.

V případech dnešních kapel je jejich orientace poněkud tvrdší než v 90. letech. Zatímco výše zmiňovaný Buldok a Orlík hlásali spíše hrdost a věrnost k národu a republice, dnešní kapely hlásají otevřeně nenávist k nebílým občanům a vyzdvihují Hitlerovo Německo. Agrese 95 sází na velice tvrdou tvorbu s velice tvrdým a nenávistným obsahem písní. Oproti tomu umírněnější Conflict 88 ve svých písních používá velmi mnoho náznaků a přirovnání a jen málokdy otevřeně přiznají rasismus nebo nacismus. Přesto jsou považováni právě díky své nenápadné propagaci za horší než zmiňovaná Agrese.

Rozhodně největší zakázanou tvorbu má však na svém kontě Vlajka, která je jednou z mála českých zakázaných kapel. Byla první kapelou, která byla v ČR zakázána jako rasistická, která podněcuje k nesnášenlivosti. Její vznik se datuje někde kolem roku 1990 v Praze. Již od počátku bylo jasné, jakým směrem se bude styl její hudby i textů ubírat, jelikož prakticky od svého vzniku velice úzce kapela spolupracovala s Bohemia Hammerskins a Národním odporem Praha, čili se dvěma velice významnými organizacemi na českém poli rasismu a neonacismu.

5 Subkultura Skinheads

5.1 Skinheads

Skinheads je jedna z nejvíce kontroverzních subkultur, se kterými se můžeme setkat. Je to prakticky jediná subkultura, jejíž členové mívají konflikty mezi sebou. Konflikty začínají už při debatách o vzniku této subkultury a končí až do dnešních dnů, kdy se tato zpočátku velmi semknutá populace lidí rozštěpila prakticky na absolutně opačné strany. Jedno jediné všem stylům skinheads však zůstalo a tím je jejich vzhled. Typický skinhead je snadno poznatelný díky těžkým okovaným botám, popřípadě kanadám, americké letecké bundě známé pod jménem „bomber“ a holé hlavě, díky které se odvíjí i celý název subkultury – skinhead = kožená hlava (holá hlava).

5.2 Vznik skinheads

Kořeny této subkultury sahají až do 50. Let 20. Století. Překvapivě pro mnohé lidi, ale i mnohé skinheady nemají skinheads svůj vznik ani v Německu a ani v Anglii (i když tam je poměrně blízko), ale na Jamajce. Díky tomu se dá snadno poznat, že skupina jako taková nevznikla jako nenávistná, rasistická, neonacistická, či jinak agresivně zaměřená, ale přímo naopak. Na Jamajce byl v 50. letech minulého století obrovský problém s vysokou nezaměstnaností. Práce bylo jen tak tak pro původní Jamajčany a tak přistěhovalcům nezbyvalo nic jiného než se stěhovat do jiných států. Nejčastěji jezdili do Velké Británie, která přistěhovalce vesměs kladně přijímala a nabízela i volná pracovní místa. Zde se po nocích střetávali tito jamajští přistěhovalci s členy britské dělnické třídy. Dělnickou třídou bylo, je a bude vždy rozuměno převážně muže, vydělávající si na živobytí těžkou fyzickou prací. Vesměs se jedná o spodní vrstvy obyvatel. Právě tito tvrdí muži z britských spodních tříd chodívali do takzvaných „tančíren“, čili klubů, kde hrávala živější hudba a scházela se pro většinu Britů zplodina společnosti. Zde se velice sbližovali s jamajskými přistěhovalci, kteří byli ve společenském měřítku na podobné úrovni a začali spolu obcházet koncerty svých oblíbených kapel a vznik skinheads byl na cestě. Jak je patrné, z počátku neměla vznikající subkultura žádné politické ani nenávistné cíle. Jednalo se pouze o muže milující určitý druh hudby a oblíkajících se vojenským stylem do bomberů a kanad. Tím, že většina členů v počátcích patřila do výše zmiňované dělnické třídy, neměl nikdo z nich od rány daleko. Proto byly rvačky na koncertech, kam tito muži chodívali poměrně časté. Ač to většina společnosti nechápala, pro ně byl boj určitou formou zábavy a uvolnění po celodenním stresu

a dřině v práci. Proto se prakticky od začátku mezi širší veřejnost zavedlo, že skinheads byla parta tvrdých mužů, kteří mají boj ve velké oblibě.

Z těchto dvou skupin navzájem se více a více propojujících lidí vznikl styl označovaný od svého počátku jako „Teds“. Do tohoto stylu nepřešli všichni muži z původních skupin, ale pouze určitá část, která odstartovala jako taková vznik subkultury skinheads ač to tak z počátku nevypadalo. Členové tohoto nového stylu nosili dlouhé pláště a úzké kalhoty. Za svůj účes si zvolili patky s nagelovanými esíčky na čele. Poslouchali s velkou oblibou Rock'n'roll a svým chováním se snažili co nejvíc odlišit od soudobého životního stylu.

5.3 Odnože skinheads

Trend Teds byl nahrazen v 60. letech, kdy se z nich vyvinul styl označovaný jako Mods. Nosili krátký účes, který se už blížil k trendu skinheads, ale místo vojenského oblečení nosili drahé oblečení, především obleky. Přesdlali z Rock'n'rollu na soulovou hudbu typickou pro černošské obyvatele a k vidění na ulicích byli převážně na skútrech. Jejich styl bojoval vzdorovitě proti buržoázní mládeži. Konec Mods se datuje zhruba kolem roku 1967, kdy se rozdělili mezi hippies a Hard Mods.

Hard Mods se vyvinul z původních Mods v trošku už tvrdší zevnějšek příznivců této nové skupiny. Drahé obleky vystřídaly kostkované košile a těžké boty s podkovanou špičkou, čili opět oblečení pracovní třídy. K jejich hudebnímu stylu začala patřit jamajská hudba reggae a ska. Opět se tedy vracejí k černošské hudbě a potvrzují, že počátky skinheads nebyly nijak rasisticky ani jinak nenávisně založeny. Jelikož se jednalo o lidi ve většině případů ze spodních tříd, byli často v kontaktu s jamajskými přistěhovalci, kteří měli v těchto letech svůj vlastní styl zvaný Rude Boys (členové této skupiny se oblíkali po gangsterském vzoru a vyznávali velikou neúctu k autoritám). Dlouho netrvalo a Hard Mods našli společnou řeč s Rude Boys v pohledu na život pracující třídy i nenávisti k buržoazii a společnou cestou založili novou subkulturu – skinheads.

Jak autor výše zmínil, v počátcích hnutí skinheads byli mezi nimi jak členové britské dělnické třídy, tak přistěhovalci z Jamajky. Tato skupina měla po krk buržoázního života, politických tlaků na veřejnosti i životního stylu hippies. Hudební styl zůstal stejný ve smyslu ska a reggae a styl oblékání si ponechali v podobě Hard Mods, čili těžké boty, košile a seprané džíny. Ihned od počátku si získali renomé drsných hochů ze zapadlých čtvrtí, kteří byli mnohem méně tolerantní než jejich záporci hippies a boj byl pro ně pouze tvrdší formou domluvy. Ihned v počátcích této nové subkultury k ní patřil i obrovský patriotismus a hrdost

k dělnické třídě a spodní vrstvě obyvatelstva. Samozřejmostí byla také nechuť k uvolněným stylům typu hippies a nenávisť k drogám a jejich uživatelům. Odpor k hippies dávali najevo už pouhým vzhledem, který se již také projevil ve velice krátkém sestřihu, čili opaku dlouhovlasých hippies příznivců. Jak je v Anglii zvykem, i původní skinheads velmi tíhnuli k fotbalu, kde se projevovali jako skalní fanoušci zcela oddaní svému klubu. Od toho se začaly odvíjet z počátku drobné výtržnosti a posléze i rvačky a mnohdy i útoky na zasahující policisty. Teoreticky se dá považovat toto období a počáteční skinheads i za počátky fotbalových chuligánů (hooligans). Začaly se projevovat první rozdělení jednotlivých skupinek skinheadů z jednotlivých čtvrtí, které spolu začaly bojovat o území. Někteří začali napadat i homosexuály, studenty, které brali jako vyšší vrstvu obyvatele a někdy i pákistánské přistěhovalce, které označovali, že jim berou práci. Posléze však padá tato skinheadská vlna a na několik let se prakticky ztratí z ulic Velké Británie.

Mezi koncem první vlnou skinheads a návratem této subkultury si skinheadi prošli ještě pár odvětvími. Tato odvětví byla označována jako Smoothies, Bootboys a Suedeheads a ač každý z těchto stylů měl rozdílné oblečení i celkový vzhled svých členů, myšlenky a názory zůstaly zcela skinheadské.

Opět se skinheadi v pravém slova významu vrací kolem roku 1976 spolu s příchodem rozsáhlé krize na území Velké Británie. S tímto obdobím je také spjat vznik nového hudebního i životního stylu – punku. K tomuto stylu je velmi typický druh hudby, chaos a rvačky. Do této éry se opět vrátili skinheads a ještě ve větší síle, než v jaké zanikali. Opustili již navždy od elegantního oblečení a ponechali si těžké pracovní boty, džíny, vojenské bundy bomber a kšandy. Vlasy vystřídalo velice krátké ostříhání nebo úplně holá hlava a velmi se rozmohl trend tetování, z čehož se mnozí nechali tetovat dokonce i na obličeji. Jejich jednotný styl oblékání a účesů spolu s přísnými pravidly mezi jednotlivými členy, vyvolával mezi ostatními lidmi pocit uniformované armády, kdy jakýkoliv útok na některého ze skinů způsobí odplatu celé skupiny. Měli své hospody v zapadlých uličkách měst, kam jen zřídkakdy vpouštěli nové skinheady. Velká změna nastala v politickém smýšlení skinheadů. Již nebyli apolitičtí jako v počátcích, ale začali se politicky zastávat různých stran. Velká část z nich začala tíhnout k pravici a bohužel i té krajní, což vygradovalo o něco později díky éře hudební skupiny Skrewdriver. Co se hudby týká tak opustili od ska a začali poslouchat vznikající styl nazvaný O!Punk. Jednalo se o tvrdou a agresivní hudbou zaměřenou proti systému a kritizující prakticky vše kolem sebe. Netrvalo dlouho a skinheadi jako jednotný celek přestali působit a rozdělili se do několika skupin.

Trojans skins (tradicionalisté) byla a stále je jednou z hlavních skupin. Jak svým názvem ukazují, vracejí se k původním kořenům skinheads, původní hudbě i zásadám prvotních skins. Za své hlavní protivníky považují pravicově orientované skinheady, které označují, že jim sebrali jejich subkulturu a pošpinili jí již navždy v očích nezasvěcené veřejnosti.

O!Skins je další skupinou skinheadů vzniklou kolem roku 1980. Tento styl má společné s Trojan skins svůj odpor k rasisticky a nacisticky založeným skinheadům, avšak na rozdíl od Trojan poslouchají hudební styl O!Punk a ne ska. Jejich písně jsou často o hospodách, fotbalech, rvačkách, národní hrdosti a hrdosti k příslušnosti k pracovní třídě.

S.H.A.R.P. skins je jedinou skupinou skinheadů, která nevznikla ve Velké Británii, ale v USA. Jejich založení, stejně jako u dvou předchozích skupin, bylo především kvůli vzrůstající vlně rasisticky a nacisticky zaměřených skinů a chtěli lidem ukazovat, že skinheads je o hudbě a módě a ne o násilí zaměřeném na barevné lidi. Prakticky od svého vzniku se stali hlavními nepřáteli s rasistickými skinheady a jejich boje končily prakticky vždy těžkými zraněními na obou stranách. Mnohdy docházelo dokonce k používání zbraní, v některých obzvláště vyhocených střetech dokonce byly použity i palné zbraně. Co je jim však všemi skupinami skins vytýkáno je jejich těžká apolitičnost, díky které se dávají dohromady i s anarchisty nebo redskins, čili absolutními opaky klasických skinheads.

Red skins (R.A.S.H.) jsou nejkontroverznější odnoží skinheads. Vyznávají anarchistické a socialistické prvky a hlásají je jako hlavní životní směr. Jsou označováni, že od skutečných skinheads převzali pouze vzhled, ale ostatní myšlenky jsou zcela rozdílné od ostatních skinheadů.

Nejhorší, avšak pro autorovu práci nejpodstatnější, jsou Boneheads neboli White Power skins (WP skins). Tato část skinheadů vznikla od O!Punkové scény, ze které si převzali z textů odpor k přistěhovalcům, kteří jim dle jejich slov berou práci. V té době se začala rozvíjet naplno britská kapela Skrewdriver, jejíž nenávistné texty zaujaly mnoho mladých skinheadů, kteří si z nich odnesli to nejagresivnější a nejvíc nenávistné. Začali mít obrovskou nenávisť ke všem přistěhovalcům i lidem jiné barvy kůže, které označovali za zlo a „špínu“ ulic. Hlavní boom této skupiny nastal po vzniku stráničky Blood nad Honour (Krev a čest, dle motto nacistických Hitler Jugend), kterou založil frontman a zakladatel kapely Skrewdriver Ian Stuart Donaldson. Tato skupina zastávala těžce čistotu krve a rasy a bojovala proti všem ostatním.

Začaly narůstat útoky skupinek skinheadů na skupiny černochoů a Asiatů nebo na jednotlivce. Mnohdy útoky končily těžkými zraněními. V USA, kam se nový styl poměrně

rychle dostal, byli WP skins označováni za nástupce Ku-klux-klanu, tedy za strážce čistoty rasy. Od ostatních skins brzy vzešel název pro WP skins Boneheads (tupec, hlupák, tupá hlava), právě díky jejich absolutně odlišným názorům a pohledům od ostatních skinhead i od počátečních skins. Nejtvrdší odnož WP skinheads se rozvinula v Německu, kde rasisticky a nacisticky založení skinheadi se začali opět ztotožňovat s ideály o nadvládě nordické rasy, uznávané za dob Adolfa Hitlera. Za jeden ze svých hlavních cílů si dali ospravedlňovat Hitlerovy činy a popírat holocaust. WP skins začaly přebírat symboliku Třetí říše a keltské prvky, ze kterých mnohdy čerpal i sám Hitler. Ty si začali hromadně tetovat na těla nebo našívát ve formě nášivek na oblečení.

Proti těmto skinheads se začali bouřit zbylé skupiny a začaly je brát jako své hlavní protivníky. Začaly těžké pouliční boje mezi WP skins a ostatními skinheady, avšak obrovskou výhodou WP skinheadů byla jejich abnormální agresivita a mnohdy i těžké zkušenosti s bojovými sporty, díky kterým často vyhrávali většinu bojů a posílali své protivníky na delší dobu na nemocniční lůžka.

6 Česká scéna

6.1 Menšiny

Česká scéna a rasismus na ní je zaměřen především na národnostní menšiny. Čeští rasisticky a nacisticky orientovaní skinheadi verbálně, ale v mnoho případech i fyzicky napadají příslušníky právě národnostních menšin a snaží se jim pomocí síly ukázat, kde je jejich místo v zemi. Je to něco s čím se velice těžko dá bojovat ze strany státu a ochrany občanů, jelikož tyto útoky se odehrávají vesměs po večerech v zapadlých částech měst.

„Pojem národnostní menšina je mnohovýznamový. Samotný termín je přitom značně frekventovaný jak v odborné literatuře, tak v publicistice i v politické praxi. V jeho rámci jsou vymezovány různé typy a kategorie etnických společenství. Proto i stávající definice pojmu národnostní menšina jsou velmi různorodé. Jedním z důvodů je skutečnost, že národnostní menšiny jako společenský jev vznikají za zvláštních okolností, často v důsledku přelomových společensko-politických událostí. Tak na území České republiky národnostní menšiny vznikly v důsledku migraci, nebo politických událostí, konkrétně v důsledku rozpadu rakousko-uherské monarchie a vzniku nástupnických států, k nimž patřila i bývalá Československá republika, ale také v důsledku zániku československé federace.“ (Tatjana Šišková, 1998, s 54)

6.2 Národní odpor

Pokud se chce autor zmiňovat o rasismu na české scéně, je zcela nezbytné zmínit organizaci Národní odpor. Jedná se o jednu z nejznámějších organizací mnohokrát skloňovat napříč televizními i tiskovými novinami mnoho let.

Vznik této organizace není zcela jasný, avšak je jisté, že na počátku stála skupina starších rasisticky a nacisticky založených skinheadů, které spojovala nenávisť vůči černochům, Asiatům, ale především vůči Romům. Romská otázka je v naší zemi již delší dobu velmi omílané, avšak také velmi citlivé téma. Naše republika je velice citlivá na věci kolem rasových otázek, zvláště v případě Romů a především proto, že české vládní orgány od tohoto citlivého tématu raději dávají ruce pryč, i když to je potřebná věc na řešení, získal Národní odpor ve svém počátku mnoho příznivců jak z řad rasistů a neonacistů, tak mezi obyčejnými lidmi.

Celkem tradiční věci pro Národní odpor se staly různé formy pochodů, v rámci kterých členové provolávali hesla typu „Nic než národ“ a podobná rádoby vlastenecká hesla. Za vlasteneckými motty však nebylo nic jiného než rasismus vůči všem přistěhovalcům a

celková nenávist vůči Romům. Nutno podotknout, že představitelé, kteří později začali spolupracovat i s Dělnickou stranou a po roce 2010 i s Dělnickou stranou sociální spravedlnosti, ve svých projevech hlásali pravdivé věci, které nemuseli ani poupravovat a lidé na ně slyšeli. Většina těchto pochodů byla zasazena do historicky významných dnů v historii České republiky, ale mnohdy se pokoušeli pochody provozovat i v datech spjatých s Hitlerovým Německem.

Velkou chybou Národního odporu bylo, že členové své rasistické a nacistické myšlenky ani příliš moc neskrývali. I oficiální webové stránky Národního odporu obsahovaly věci opěvující rasismus, nacismus, antisemitismus a jiné nenávistné názory převážně vůči barevné části obyvatel. Ve své sekci „vzpomínky“ mají odkaz na otce rasistické a nacistické hudby, který se nejvíce zasloužil na rozdělení skinheadské subkultury na rasistickou a původní, Iana Stuarta Donaldsona nebo na Rudolfa Hesse. Jejich stránky také poukazovaly pouze kladně na různé nenávistné kapely typu Combat 18, Conflict 88, Vlajka či zahraniční Landser nebo Blietzkrieg. Samozřejmě byla i několikrát autem výše zmiňovaná kapela Skrewdriver.

Obrázek 2: Pochod Národního odporu

Zdroj: <http://vera-tydlitova.eblog.cz/delnicka-strana-lze-kdyz-tvrdi-ze-nema-vazby-na-narodni-odpor>

6.3 Dělnická strana

Čistě politickou stranou z hlediska pravicových názorů a rasismu na našem území byla Dělnická strana založená roku 2003, která svou činnost musela na popud Nejvyššího správního soudu, ukončit roku 2010. Strana byla shledána jako krajně pravicová podporující a úzce spolupracující s neonacistickými a rasistickými organizacemi v České republice, které spolu s pomocí Dělnické strany ohrožují chod demokratického státního zřízení naší země a vesměs celou demokracii. Ač podalo vedení strany odvolání k Ústavnímu soudu, nebylo to nic platné, jelikož Ústavní soud původní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu potvrdil.

V čele této strany stál poměrně slušný řečník Tomáš Vandas, který ve svých výrocích ať už v televizních debatách nebo na mítinkách strany, rázně kritizoval státní řešení romské otázky, které se dle něj stát nevěnoval tak jak by měl a proto docházelo a dochází k mnoha rasově motivovaným útokům ze strany Romů na bílé obyvatele České republiky.

Počátkem února 2008 si Dělnická strana vytvořila svou osobní ochranou gardu pojmenovanou příznačně Ochramné sbory. Jejím úkolem nebylo nic jiného než ochrana členů vedení Dělnické strany na mítinkách a celkový dohled na hladký průběh akcí a pochodů, kterých se strana účastnila, kde se předpokládal možný střet se členy levicových organizací typu Antifa. Tento sbor jedině potvrdil v očích veřejnosti příslušnost Dělnické strany ke krajní pravici, vzhledem k tomu, že žádná jiná politická strana neměla kolem sebe sestavu prakticky polovojenských oddílů, která by ji chránila.

Osudnou se Dělnické straně stala právě spolupráce s Národním odporem a Autonomními nacionalisty, jelikož právě přes ně se posléze nejlépe poukazovala příslušnost Dělnické strany právě k nacisticky a rasisticky zaměřeným organizacím.

Obrázek 3: Logo Dělnické strany

Zdroj: <http://www.delnicka-strana.cz>

6.4 Dělnická strana sociální spravedlnosti

Jak autor s komunikace ve svém okolí zjistil, mnoho lidí se mylně domnívá, že Dělnická strana sociální spravedlnosti vznikla jako pokračovatel Dělnické strany rozpuštěné roku 2010 na popud Nejvyššího správního soudu. Strana však existuje již od konce ledna roku 2004, kdy se jmenovala Strana občanů Republiky české, o rok později došlo k přejmenování na Demokratickou stranu sociální spravedlnosti a ke konečné změně názvu došlo na začátku listopadu roku 2008. V čele strany stála od počátku matka předsedy Dělnické strany Tomáše Vandase Hana Pavlíčková. Tu vystřídal ve svém postu Tomáš Vandas právě po rozpuštění Dělnické strany a od té doby je v jejím čele.

Podle mnohých spekulací se s převodem volebního programu z Dělnické strany na Dělnickou stranu sociální spravedlnosti spekulovat již v roce 2008, čili dva roky před ukončením činnosti Dělnické strany, avšak v době kdy byl vydán první návrh na její rozpuštění ze strany vlády. Od svého přestupu udělal Tomáš Vandas preventivní krok, kterým chce zamezit rozpuštění strany ze stejných důvodů, ke kterým došlo v případě Dělnické strany a ihned po svém jmenování do funkce předsedy distancoval svou novou stranu od nacismu a rasismu. Program však zůstal zcela stejný a i voliči se nepřesunuli jinam. Na akce stále chodí členi různých krajně pravicových organizací a na mítinkách jsou stále hlášána stejná motta kvůli řešení romské otázky.

6.5 SPR-RSČ

„Jediný závažnější problém s určitým vlivem na voličstvo je problém Romů, jichž žije hodně v severních Čechách a pocházejí většinou ze Slovenska. Odmítnutí této cikánské menšiny posloužilo v mnoha ohledech jako odrazový můstek jediné krajně pravicové straně, která měla v České republice poměrně značný vliv – SPR-RSČ (Sdružení pro republiku-Republikánská strana Československa).“ (Pierre Milza, 2005, s 421)

Tato politická strana vznikla na konci prosince roku 1989. V čele strany byl kontroverzní politik Miroslav Sládek, který byl neustále středem pozornosti a svou vlnu zájmu veřejnosti si náležitě užíval. Sládek proslul především svými výroky na adresu romské části obyvatelstva České republiky, kdy se nevybíravými způsoby vyjadřoval na jejich adresu a hovořil o nich prakticky jako o zvěři nebo podřadných lidských bytostech, ke kterým se chtěl podle toho chovat.

„V zemi, kde se zatím cizí přistěhovalectví nezměnilo v přílivovou vlnu, se latentní xenofobie soustřeďuje na cikánskou komunitu a vůdce SPR-RSČ Miroslav Sládek si pospíšil

vydolovat z ní hned po založení strany roku 1989 politický kapitál. Neváhal být na štíru s justicí kvůli svým provokativním prohlášením a šíleným návrhům: snížit hranici trestní odpovědnosti Romů na 10 let, masově je vyhnat z českého území, dát policii v oblastech s romským osídlením zvláštní pravomoci, oddělit v některých městech místní obyvatelstvo od cikánské menšiny zdi, držet Romy v ghettech atd.“ (Pierre Milza, 2005, s 421)

Sládek se ve svých projevech snažil především o těžkou segregaci všech Romů a jeho příznivci jeho slova brala téměř za svatá. Mnoho z rasisticky a nacisticky orientovaných skinheadů začali napadat v obrovské míře skupiny nebo jednotlivce romského původu a vždy tato vlna agrese nastala po dalším ze Sládkových výroků nebo po některém z mítinků SPR-RSČ.

„Čeští Romové nejsou vystaveni pouze slovnímu napadání a hrozbám, že budou vyhnáni, z úst vedoucích představitelů SPR-RSČ. Byli a stále ještě se stávají oběťmi fyzického násilí a vražedných útoků páchaných izolovanými jedinci i malými skupinkami neonacisticky orientovaných skinheadů.“ (Pierre Milza, 2005, s 421-422)

6.6 Islám

Pokud autor zmiňuje formy rasového či náboženského rasismu nesměl by opomenout zmínit stále žhavější problematiku Islámu. Islám je náboženství, které v posledních pár letech zažívá obrovské rozšíření po celém západním světě, kam dříve nedošly ani krůčky z tohoto středovýchodního náboženství.

Autor se domnívá, že diskriminace islámu by byla stejnou chybou jako diskriminace židovství nebo kteréhokoliv jiného náboženství. I přesto tu však máme rozdílnost mezi židovskou a islámskou vírou. Zatímco celý západní svět stojí na židovsko-křesťanských kořenech, islám je náboženství pro naše oblasti prakticky nové a svou působností se sem nehodící. Stejně jako buddhisté a jim podobní příznivci rozdílných východních vír by i islamisté měli mít, dle autorova názoru, určitou toleranci k místním obyvatelům. Chtít uprostřed měst západní civilizace stavět mešity je něco, co autor považuje za až přehnaný prvek tolerance západních zemí vůči přistěhovalcům, kteří by podobnou toleranci těžko ve svých zemích předvedli. Těžko by někdo zkusil postavit kostel s obřím křížem uprostřed Iráku nebo Afghánistánu aniž by ho do pár dní nečekalo vypálení.

Náboženská tolerance je zcela jistě něco, co by mělo být samozřejmostí, stejně jako tolerance rasová, avšak zde by měly být stanoveny určité hranice, kde náboženská tolerance a zasahuje se již do kultury daného národu a jak se autor domnívá, stavba ryze islámské mešity

mezi domy České republiky, která má svou bohatou kulturu i historii je z velké části negativní zasahování do kulturního bohatství země.

7 Rasově motivované útoky

7.1 Natálka

Patrně každý z nás, kdo sleduje televizní nebo čte tiskové noviny, slyšel nebo alespoň letmo zaznamenal kauzu Natálka a žháří z Vítkova. Trestní čin gigantických rozměrů, který se v médiích probíral dlouhé měsíce, je stále citlivým tématem pro mnoho lidí. Autor by rád z počátku této části práce zdůraznil, že rozhodně nechce nějak ospravedlňovat hrůzný čin, který útočníci spáchali ani zlehčovat doživotní zdravotní problémy malé Natálky.

Byl rok 2009 a ve Vítkově před pár dny proběhl pochod neonacistů obřích rozměrů. Organizátoři pochod připravili napříč romskou částí města, kde si neromští obyvatelé často stěžovali na přepadávání a okrádání ze strany Romů, rušení nočního klidu v podobě hlučných oslav, zpěvu a křiku po desáté hodině večerní a celkový strach ze svých sousedů. Podle výpovědi mnoha místních obyvatel na policii mnohdy volalo více lidí naráz a třeba i několikrát za večer, ale policie buďto na telefonáty nereagoval nijak nebo na místo poslala pouze hlídku o počtu dvou policistů, kteří úspěch samozřejmě zaručit nemohli. Právě i to byl jeden z důvodů, proč se pochod neonacistů konal právě v této lokaci.

Sjel se rekordní počet pravicově zaměřených mužů, kteří šli dát najevo svůj nesouhlas s chováním Romů v této oblasti. Policie správně ohodnotila pochod, jako velmi rizikový, kde hrozí velká pravděpodobnost útoků a tak všechny příjíždějící kontrolovala a odebírala všechny předměty, které byly zhodnoceny, že se dají použít jako zbraň. Hlídky hlídaly na silnicích, kde zastavovaly každé vozidlo, u kterého posádka vypadala jako sympatizanti s pochodem a jelo směrem k místu konání. Hlídky kontrolovaly i podezřelé osoby na autobusovém a vlakovém nádraží a nutno podotknout, že měly poměrně slušný úspěch. Bylo zabaveno několik desítek předmětů typu baseballové pálky, teleskopické obušky, kovové boxery na ruce, ale i mnoho nožů a jiných bodných či sečných zbraní. Dle autorova názoru hlídky občas kontroly přeháněly až do extrémů, kdy některým osobám byly zabaveny i obyčejné klíče od domu, které se sice dají použít jako zbraň, nicméně se autor domnívá, že tyto kroky již byly zbytečné.

Když se pochod blížil k cíli, Romové už postávali v okolí a v rukou drželi, jak i záběry a fotografie z onoho dne ukazují, nože, kladiva, dokonce i sekery, krumpáče a podobné zbraně. Je sice pravdou, že byli v roli obránců, avšak si autor myslí, že pokud byli takto do detailů odzbrojeni neonacisté, mohli být podobné hrůzné zbraně zabaveny i na straně Romů.

Díky obrovskému počtu zasahujících pořádkových policistů na místě byl pochod po celou dobu velmi dobře střežen a tak k otevřenému střetu mezi radikály a místními dojít ani nemohlo. Jen občas se některým jednotlivcům nebo malým skupinkám podařilo proniknout skrz policejní koridory a pustit se do konfliktu s Romy. Nejvíc těchto radikálů proniklo skrz vchodové dveře domů, kudy je pouštěli obyvatelé místních budov, kteří pochod tvrdých hochů víc než vítali a pomáhali jim, co to jen šlo. I přesto všechno dopadl pochod nad očekávání poklidně a kromě zadržených několika osob, které byli zadrženi díky vyvolávání rasistických mott, vše proběhlo dobře. Už zde však dochází k, dle autorova názoru, nejasnosti, kdy i v televizi na záběrech jsou vidět Romové nadávající člene Dělnické strany velmi nevybíravými slovy, ve kterých bylo naráženo i na bílou barvu kůže. Nejasností pro autora je, že policisté stáli kousek od toho a vše museli slyšet, avšak nikdo muže romské příslušnosti nezadržel z rasistických nadávek jako zadržené muže ze strany mladých rasistů.

18. dubna 2009 pozdě v noci procházela sídlišťem na Vítkově skupinka čtyř mladých neonacistů. Byli všichni značně podnapilí a vykřikovali rasistická hesla. Jejich cesta skončila u jednoho z domů, kam oknem hodili zápalnou láhev a utekli. Požár, který díky obrovské síle zápalné láhve, prakticky ihned nastal, zničil prakticky celý dům zevnitř, ale co hůř – popálil jeho obyvatele. Nejhůř dopadla malá holčička romského původu Natálka, kterou musela odvést sanitka do nemocnice s vážnými popáleninami, které zasáhli přes 80% celého těla malé holčičky. Prakticky ihned začali kriminalisté hledat na místě činu stopy, které by je dovedly k pachatelům hrůzného činu. Netrvalo dlouho a před soudem stanuli všichni čtyři útočníci z onoho osudného večera. Celá Česká republika tehdy sledovala prakticky každý den ve večerních televizních zprávách z počátku boj malé Natálky o život v nemocnici a po jejím propuštění domu její krůčky a vzpomínání se z děsivého zážitku. Její tělo však již navždy zůstane poznamenané v podobě popálenin po celém těle a chybějících prstů, o které holčička v důsledku popálení přišla. Veřejnost byla pravděpodobně takto semknuta s rodinou holčička právě z důvodu, že šlo o tak malou dívenku. Útočníci byli označováni prakticky za zrůdy a bylo žádáno o nejvyšší tresty. Čtyři muži se hájili vším možným, kromě jiného i tím, že dům z venku vypadal jako již starý, vypálený a nepůsobil, že je možné, aby v něm vůbec někdo žil. Proto si prý jen chtěli zkusit hodit zápalnou lahev do prázdného prostoru a sami byli zaskočení zjištěním, že v době žije rodina. Jejich verze však nezapůsobila pravděpodobně i z důvodu, že nešlo o žádné nováčky mezi neonacisty a rasisty, ale že všichni již měli dlouhé působení mezi krajní pravici a jejich čin byl označený i jako rasově motivovaný zločin. Všichni tak byli odsouzeni k výjimečným trestům odnětí svobody, z čehož nejnižší dostal 20 let. Výjimečně vysoký trest za výjimečně závažný zločin.

Kauza Natálka však nepřestala a v médiích jsme stále dále a dále slyšali o situaci malé Natálky, o situaci u ní doma, o věcech kolem její rodiny v podobě milosti, kterou udělil prezident republiky Václav Klaus otci Natálky, který v době útoku byl ve vězení za krádež. Zkrátka zdálo se, že několik měsíců noviny celé České republiky neznají jiné téma než je malá Natálka. Lidé začali být rozhořčeni ve chvíli, kdy došlo k rasově motivovanému útoku na malého 12ti letého Patrika, o kterém nikde v médiích nebylo informováno, a stále se jela pouze Natálka.

7.2 Patrik

Jak autor výše zmínil, v průběhu kauzy Natálka se objevil nový útok na dítěti. Tentokrát šlo však o velmi citlivé téma, jelikož útok spáchaly další děti.

Teprve 12ti letý Patrik šel navštívit svou matku a vydal se cestou po kolejích. Cestou byl zastaven dvěma chlapci romské národnosti, kteří po Patrikovi chtěli mobilní telefon a peníze. Jelikož u sebe nic neměl, začali ho oba chlapci bít. Čin sice zavrženíhodný, avšak poměrně častý, nad kterým by se nikdo déle nepozastavil. Mladíci však nepřestali a odtáhli Patrika k malému potůčku hlouběji v lese u kolejiště. Tam ho opět mlátili, uráželi rasistickými poznámkami, byli klacky, topili v rybníčku a sexuálně zneužívali ve formě vynuceného orálního styku. Nakonec takto dobitého chlapce nechali ležet v lese a odešli. On se jen taktak dokázal doplazit do nejbližší stanice, kde mu cestující okamžitě zavolali sanitku, která ho převezla do nemocnice. Po ošetření od doktorů se ukázalo, že hoch byl natolik zmlácený a týraný, že kdyby neměl dost sil, aby se doplazil k lidem, patrně by s největší pravděpodobností zemřel.

Nikdo však o tomto útoku neinformoval ani v televizi, ani v novinách a informace o útoku se zpočátku šířily pouze prostřednictvím e-mailů. To velmi rozhořčilo veřejnost, protože takto brutální rasistický útok spáchaný na dítěti měl být jako hlavní zprávou novin a místo toho se stále probíral případ malé Natálky.

Soudní spor byl ještě ovšem obtížnější než v případě malé Natálky. Jednomu z útočníků ještě nebylo 18 let a druhému ještě nebylo dokonce ani 15 let. Spor byl tedy o to děsivější, když u soudu stanuly dvě děti, které takovým to abnormálně brutálním a děsivým způsobem fyzicky týraly další dítě.

Jak autor uvedl v počátku, nechce rozhodně, aby něco vypadalo, jako znevažování utrpení malé holčičky, avšak pouze se domnívá, že média by měla být nestranná a informovat

veřejnost o děsivých událostech ať je páchají bílí lidé nebo Romové. Měl být vymezen stejný prostor pro Patrika stejně jako pro Natálku.

Podobně hrůzný čin v podobě brutálních útoků na děti je hrozný v každé době, o to víc, když se jedná ještě o rasově motivovaný útok a podobným zvěrstvům by se mělo pokud možno předcházet, i když se jedná o něco, co není v lidských silách.

Dle autorova názoru byla ze strany médií chyba poměrně velký nezáměr o případ malého Patrika. Zatímco malá Natálka byla neustále probírána ve všech zprávách, Patrikovi se nedostával prakticky žádný prostor. Další chybou ze strany médií byla dle autora naprostá zaujatost, co se týká rasové otázky. U případu Natálky byli útočníci ihned od počátku označováni jako útočníci, kteří svůj čin provedli z rasových důvodů a cílem útoku byla úmyslně malá Natálka a její rodina z důvodu, že patří k romské menšině. Přesto, že autor nechce nijak nic zlehčovat, tak dům, ve kterém žili, dle záběrů vypadal opravdu jako neobytný prostor a vhození lahve není tak děsivý útok jako v případě Patrika. Tam šlo skutečně o rasově motivovaný útok, ve kterém dva útočníci viděli jasně malého chlapce, kterého napadli, týrali a uráželi. Útok byl daleko přímější a jasnější než v případě Natálky, avšak přesto se vše točilo pouze kolem kauzy se čtyřmi neonacisty a nechybělo moc a o případu Patrik by nikdo nevěděl, stejně tak jako, že dva útočníci by nebyli nikdy potrestáni.

Závěr

Autorovou snahou v této práci bylo přiblížit pojem „rasismu“ a především ukázat jeho obrovské nebezpečí zvláště v naší multikulturní době. Autor se snažil zmapovat průřezem historií rasismu od jeho počátku přes jeho vývoj až do současnosti.

Rasismus jako takový je velice ožahavá a obrovsky citlivé téma, kterému je však i přes jeho velikou nepopularitu přikládat ten nejvyšší možný význam.

Žijeme ve 21. století, v době, kdy je globalizace na tak vysoké úrovni, že je třeba naučit se žít v jednom státě s lidmi s náboženskými nebo rasovými rozdíly a rozhodně největší chybou v dnešní době by byla jakákoliv diskriminace kteréhokoliv člověka pouze kvůli jeho rasové příslušnosti.

Největším zlem a zvěrstvem však stále zůstává, pokud se rasové útoky páchají na dětech a je jedno zda útok provedly jiné děti nebo dospělí člověk. Zločin na dítěti bude vždy tím nejvyšším zločinem.

Seznam citací

- 1) Fredrickson, G.M. 2003. *Rasismus*. Praha: Jiří Buchal – BB/art. ISBN 80-7341-124-5
- 2) Fredrickson, G.M. 2003. *Rasismus*. Praha: Jiří Buchal – BB/art. ISBN 80-7341-124-5
- 3) Fredrickson, G.M. 2003. *Rasismus*. Praha: Jiří Buchal – BB/art. ISBN 80-7341-124-5
- 4) Šišková, T. 1998. *Výchova k toleranci a proti rasismu*. Praha: Portál, s.r.o. ISBN 80-7178-285-8
- 5) Milza, P. 2005. *Evropa v černých košilích*. Praha: Tiskárna MV, p.o. ISBN 80-7312-044-5
- 6) Milza, P. 2005. *Evropa v černých košilích*. Praha: Tiskárna MV, p.o. ISBN 80-7312-044-5
- 7) Milza, P. 2005. *Evropa v černých košilích*. Praha: Tiskárna MV, p.o. ISBN 80-7312-044-5

Seznam použitých zdrojů

Seznam použitých českých zdrojů

Kryl, M. 2012. *Rasismus, antisemitismus, holocaust*. Praha: Doplněk. ISBN 978-80-7239-262-9

Mareš, Kopeček, Pečínka, Stýskalíková. 2004. *Etnické menšiny a česká politika*. Brno: CDK. ISBN 80-7325-050-0

Šišková, T. 1998. *Výchova k toleranci a proti rasismu*. Praha: Portál, s.r.o. ISBN 80-7178-285-8

Seznam použitých zahraničních zdrojů

Fredrickson, G.M. 2003. *Rasismus*. Praha: Jiří Buchal – BB/art. ISBN 80-7341-124-5

Milza, P. 2005. *Evropa v černých košilích*. Praha: Tiskárna MV, p.o. ISBN 80-7312-044-5

Sartori, G. 2005. *Pluralismus, multikulturalismus a přistěhovalci*. Praha: Dokořán, s.r.o. ISBN 80-7363-022-2

Seznam použitých internetových zdrojů

Dělnická strana sociální spravedlnosti. [online]. <http://www.dsss.cz>

Dělnická strana. [online]. <https://www.delnicka-strana.cz>

Hudeček, V. Historie Ku-klux-klanu. [online]. <https://www.ksm.sweb.cz/klan.htm>

Seznam použitých obrázků

Obrázek 1: Ku-klux-klan	33
Obrázek 2: Pochod Národního odporu	34
Obrázek 3: Logo Dělnické strany	36

BIBLIOGRAFICKÉ ÚDAJE

Jméno autora: Jakub Dvořák

Obor: Bezpečnostní studia

Forma studia: kombinovaná

Název práce: Černobílý svět

Rok: 2013

Počet stran textu bez příloh: 34

Celkový počet stran příloh: 0

Počet titulů českých použitých zdrojů: 3

Počet titulů zahraničních použitých zdrojů: 3

Počet internetových zdrojů: 3

Počet ostatních zdrojů: 0

Vedoucí práce: Doc. PhDr. Jiří Víšek, CSc.